

Becsillanások elkerülése – kézzel

MATT KLOSKOWSKI

Újabb okot mondok most arra, miért érdemes sapkát venni, amikor fényképezni mész (a két egyértelmű okon túl [1] megvéd a káros napsugaraktól és [2] jól néz ki): segít megszüntetni (vagy legalábbis lecsökkenteni) az objektív frontlencsésén képződő becsillanásokat. Az objektív napellenzőjének a használata a legtöbb esetben segít, de sokszor önmagában nem elég. Ilyenkor kell segítségül hívni a sapkát: vedd csak le, és tartsd az objektív előtt balra vagy jobbra fent (attól függően, hogy merre van a nap). Végül nézz bele a keresőbe, hogy lásd

1. pontosan hová kell helyezni a sapkát ahhoz, hogy megszüntesse a becsillanásokat (könnyebb, mint gondolnád), valamint, hogy
2. ellenőrizd, nem lóg-e bele a sapka a képbe (én már jó pár olyan képet készítettem, amiben benne volt. Lehet, hogy azért gyártják a Photoshopot, hogy az ilyeneket el lehessen távolítani a képekről?).

A mai napig meglep, hogy ez az egyszerű technika mennyire hatásosan szünteti meg a becsillanásokat.

Hová helyezd a horizontvonalat?

SCOTT KELBY

Erre a kérdésre elég könnyű a válasz. Ne tedd amatőr módon mindig a kép kellős közepére, mert akkor mindig csak gyorsan elkattintott képnek ható felvételeket fogsz készíteni. Inkább dönts el, hogy mit szeretnél hangsúlyozni: a földet vagy az eget. Ha jól néz ki az ég, akkor a horizontvonalat a kép alsó harmadoló vonalához helyezd (ez az eget fogja hangsúlyozni). Ha a földön vannak érdekesebb dolgok, akkor az legyen a fényképed sztárja, és a horizontvonal kerüljön a felső harmadoló vonalhoz. Ez a földet fogja hangsúlyozni. A legfontosabb azonban az, hogy mindkét módszerrel nagyobb mélységet és érdekességet kapnak a felvételek azáltal, hogy elkerül a felezővonalról a horizont.

szabály SZEGÉS

Nagyon unalmas az ég? Szegd meg a szabályt!

Ha olyan tájat fényképezel, ahol az égen nincs semmi izgalmas, nyugodtan megszegheted az egyharmados szabályt, és helyezz az égből minél többet a képen kívülre. Legyen a kép 7/8-a a táj, és csak 1/8-a az ég, így a figyelem az érdekesebb előtérre terelődik az unalmasabb égről.

Egyenlítsd ki a játékviszonyokat: nyomd a gombot!

A digitális fényképezés segíthet-e abban, hogy jobb képeket készíts? Mindenképpen. Két hatalmas előnye van a digitálisnak (ha ki is használod őket), így ezen az első két oldalon ezekről lesz szó. Az első nagy előnye, hogy a film nem kerül semmibe. A hagyományos filmes gépek idejében, ahányszor megnyomtam az exponálógombot, halottam a fejemben, ahogy potyog le az apró: „60 forint”. Minden egyes kép körülbelül 60 forintba került. Mindegyik kép előtt átfutott az agyamon (tudatosan vagy tudat alatt): „Megér ez a kép 60 forintot?” Persze utána napokig várhattam a válasza (amíg a filmet előhívta a labor), de minden kép előtt kicsit megtorpantam emiatt.

Most már nyugodtan újra és újra és újra megnyomhatom az exponálógombot, és csak egy mosolygó arc jelenik meg a fejemben. Miért? Mert örült vagyok. Ettől eltekintve persze, onnantól kezdve, hogy vettél egy memóriakártyát, nem kell filmköltséggel számolni. Ez nagyban kiegyenlíti a játékviszonyokat a profik és az amatőrök között, mert ez az egyik olyan terület, ahol a profiknak mindig hatalmas előnyük volt az amatőrökkel szemben.

A profiknak külön költségvetésük volt a filmre, és egy portréfotózáson például több száz képet készítettek, hogy meglegyen „a kép”. Az amatőrök ilyen célra talán egy 24 kockás tekercset, ha ellőttek. Vagy talán-talán egy 36-osat. Tehát egy több száz képet készítő profi állt szemben egy 36 képet készítő amatőrrel. Kinek volt nagyobb esélye megcsinálni „a képet”? Pontosan. Most ugorjunk a digitálisra. Portrézásnál a profi több száz képet fog készíteni, nem? Hát most már te is megteheted, és egy fillérérdbe sem kerül. Amikor „vadul lövöldözöl” (ahogy Vincent Versace barátom mondja), kiegyenlítetted a játékviszonyokat. Sokkal nagyobb lesz az esélyed arra, hogy meglegyen „a kép”, tehát nyomd azt a gombot!